

скитъ войски и имъ причиняваха страшни пакости. Еднажъ тъкмо що си бѣха сварили топла чорба френцитъ, руситъ изневидѣлица нападнаха и съ виково „Ура!“ ги прогониха. Тогава имъ задигнаха сварената храна и я изядоха. Работата достигна до тамъ, че сами Наполеоновитъ разнородни войски (поляци, пруси, австрийци), зеха да крадатъ храната отъ своитъ си. Нѣмцитъ крадѣха храната на италиянцитъ, а поляцитъ — на френцитъ. Единъ пжтъ поляцитъ бѣха много гладни и нѣмаше що да сготвятъ. Френцитъ имаха още добитѣкъ, та бѣха подклали казанитъ съ месо. Тогава поляцитъ привечерь въ тъмнината се нагласиха да се втурнатъ къмъ френскитъ войници и да извикатъ силно „Ура!“ Щомъ чуха този викъ, френцитъ помислиха, че руски казаци идатъ, напустнаха огньоветъ и гостбата, па избѣгаха. Тогава поляцитъ докопаха казанитъ съ врѣлото ястие, сладко се нагълтаха и се сгрѣха на огъня.

Наполеонъ често обикаляше войскитъ си да ги насърдчава и утѣшава. Когато Наполеона го нѣмаше, всички негодуваха, гълчаха и му мѣмреха, защо ги е довелъ въ тѣзи далечни, студени, пусти и диви мѣста да измратъ отъ гладъ и студъ.

Тѣ дори се гласѣха да се бунтуватъ. Но щомъ императорътъ се явяваше прѣдъ тѣхъ, всички спираха да мѣмрятъ, заставаха мирно прѣдъ него и почваха силно да го поздравяватъ съ думитъ „да живѣе императорътъ (Vive l'empereur)!“ Толкова тѣ много го обичаха! Единъ пжтъ валѣше силенъ снѣгъ. Войниците бѣха наклали огньовете да се постоплятъ. Тѣкмо тѣ що почнаха да си грѣятъ ржцѣтъ, единъ възнисичекъ човѣкъ слѣзе отъ коня си и се приближи до огъня. По тригълната шапка